

Ján Adamus

Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba

Ježiš začal svojim učeníkom vyjavovať, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, že ho zabijú, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať: „Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!“ On sa obrátil a povedal Petrovi: „Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ Potom Ježiš povedal svojim učeníkom: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?! Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov.“

(Mt 16, 21- 27)

Človek sa od nepamäti bál utrpení, chorôb a bojoval s nimi. Vyhľadával rôzne lieky, elixíry, ba aj čarovanie, aby si pomohol. A hoci dnes medicína je na vysokej úrovni, choroby a bolesti odstrániť nevie.

So strachom pred utrpením sa stretávame aj v dnešnom evanjeliu. Keď Ježiš hovoril o svojej ceste do Jeruzalema, o utrpení a smrti, Peter dostal strach a hovoril: Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!

Všimnime si ten paradox: Peter na jednej strane neohrozene pred všetkými vyznal vieru v Krista, ktorý je Bohom a Mesiášom, na druhej strane však týmto pojmom dostatočne nerozumie. Mesiáš totiž nie je slávnym Božím poslom, ale je synom človeka, ktorý musí mnoho trpieť. Slovo musí znamenať Božiu vôľu. Inak povedané, Boh rozhodol, že Mesiáš bude trpieť, a preto aj každý, kto myslí na Božie veci, musí prejsť utrpením, lebo iba to je cesta k zničeniu zla. Preto je smrť najvyššou úlohou Mesiáša a každý Mesiášov učeník má zavrhnúť predstavy sveta o nezmyselnosti utrpenia. Utrpenie má zmysel, a preto aj stavba Cirkvi začína Ježišovou náukou o kríži.

Nie nadarmo hovorí Sväté písmo, že kríž bude pre ľudstvo pohoršením. V dnešnom evanjeliu je pre Petra a neskôr bolo aj pre ostatných učeníkov. Ježiš im jasne povedal: Vy všetci tejto noci odpadnete odo mňa, lebo je napísané: „Udriem pastiera a stádo oviec sa rozprúchne“. Kríž bol pohoršením pre Židov aj pre pohanov. Pavol v 1. liste Korintánom píše: My však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov

bláznovstvo, ale pre povolanych, tak Židov ako Grékov, Krista – Božiu moc a Božiu múdrosť. Smelo môžeme povedať, že pre všetky časy bol kríž pohoršením a nástrojom najstrašnejšej smrti.

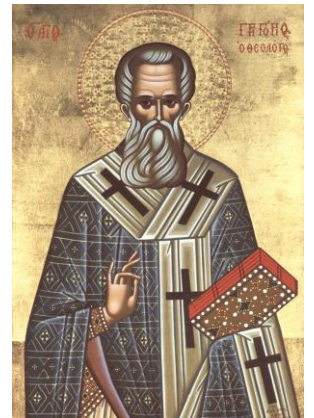
Napriek tomu však kríž nemožno zamlčať ani v dejinách spásy, ani v našom každodennom živote. Kríž je súčasťou existencie každého Pánovho učeníka a tým skôr patrí aj ku každému cirkevnému úradu. Pekne to dokázal Peter, ktorý ako nástupca Ježiša na zemi, prežil s krížom celý svoj život a napokon na ňom aj zomrel. A potvrdzujú to aj naši cirkevní predstavení, ktorí musia znášať množstvo zloby a nenávisť pre Kristovo meno. Lebo proti diablu sa dá bojovať len v znamení kríža. Ale tieto slová platia aj o každom jednom z nás. Každý vo svojom povolaní a stave musí počítať s utrpením a s krížom.

Som ochotný prijať a osvojiť si Božie rozhodnutie: Skrze kríž k večnému svetlu? Lebo tu treba počítať s ponížením a utrpením. Keď sa nevyhlo Kristovi, nevyhne sa ani jeho učeníkovi. Kristovo utrpenie je však zakončené oslávením, a tak isto bude zakončené utrpenie a poníženie jeho učeníka. Ježiš to vyjadril krásnou vetou: Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.

Koľkokrát však svoj kríž ofrlem? Koľkokrát by som ho najradšej zahodil ďaleko od seba? Koľkokrát ho radšej prajem iným? Môžem však za týchto podmienok počítať sa k Ježišovým učeníkom? Preto prijmime s pokorou svoj kríž a vedzme, že jeho statočným nesením môžeme s Kristom vykypovať tento svet.

Vo väzení sedel trestanec odsúdený na štyri roky. Jedného dňa si dal zavolať kňaza, lebo mu zomrela staručká matka a on bol z toho úplne na dne. Žaloval sa kňazovi, že mal veľmi dobrú manželku a ešte lepšiu matku. Teraz však všetko stratil, lebo k manželke bol surový, preto od neho utiekla a súd jej zveril aj deti. Matku svojim hrozným životom priviedol do hrobu, a až teraz, keď zomrela pochopil, aký je zlý. A pokračoval: Kedysi som bol veľmi šťastný človek, ale raz som prišiel na schôdzu, na ktorej štvali proti náboženstvu, a keď som sa vrátil domov, zvesil som zo steny kríž a rozlámal som ho. Tým som rozbil aj svoje šťastie. Kňaz vyhľadal manželku tohto nešťastníka, napísal jej list a prosil ju, aby mu aj ona odpustila, ako mu odpustil aj Boh. Onedlho kňaz dostal list, kde bolo napísané iba jedno slovo: Odpúšťam!

Aj my, ak dokážeme vziať kríž na svoje plecia a budeme ho trepezlivo niesť, zostaneme šťastní, ale ak ho odmietneme, rozbijeme svoje šťastie. Buďme preto rozumní a pamätajte si, že k večnej sláve a šťastiu sa ide iba cez utrpenie a kríž.

Svätý Gregor Veľký
Pápež a učiteľ Cirkvi r.540-604

*Pršala na nich manna,
aby jedli,
obilie nebeské im daroval.
Anjelským chlebom
sýtili sa ľudia,
do sýtosti im poslal pokrmov.
Východným vetrom
pohol na nebi
a rozkaz vydal južnému.
Dážď mäsa
na nich padal ako prach,
dážď vtáctva
ako piesku morského
zvyška padal na ich tábor
a okolo ich príbytkov.
A teda jedli, až sa presýtili,
veď priniesol im, o čo žiadali.*

*Ešte tú žiadosť mali na jazyku,
ešte ten pokrm v ústach držali,
už vystúpil hnev boží proti nim
a medzi vznešenými zabíjal,
a zrážal výkvet Izraela,
a predsa ďalej hrešili
a ďalej neverili Jeho zázrakom.*

*Dal teda odísť dňom
ich v márnosti
a predčasne ich dielo ukončil.
Až keď ich vraždil,
volali Jeho meno
a svojho Boha znova hľadali.
A spomínali,
že Hospodin je bralom
a vykupiteľom je Najvyšší,
že klamali Ho ústami
a ľuhali Mu svojim jazykom
a že ich srdce nestálo pri ňom
a nedržali Jeho úmluvu.*

O zmysle pre veci Božie

Ján, mladý otec z našej farnosti, mi rozprával, čo zažil cestou do kostola: „Bývame dosť ďaleko a práve začalo pršať, tak sme sa vybrali autom. Zhruba v polovici cesty sa strhla taká búrka, že som stierače dal na maximum. Vtom čosi prasklo, stierače sa zasekli a viac sa nepohli. Musel som zatiahnuť na krajnicu, lebo som nič nevidel. O chvíľu okolo nás prešlo iné auto a keď jeho šofér videl naše núdzové smerovky, zastavil a prišiel sa spýtať, či potrebujeme pomoc. Po mojom vysvetlení o stieračoch odbehol a vrátil sa s kufríkom. Vytiahol klieštiky, chvíľu sa hral v zásuvke s poistkami a vzápätí stierače znovu nabehli. Keď som mu ďakoval a núkal peniaze, iba sa zasmial: „To si nechajte. Idem práve z bohoslužby a pastor nám vravel, že sa nabudúce spýta, čo sme urobili z lásky ku Kristovi. Tak mám prvú vec,“ zamával na rozlúčku, celý premočený sa vrátil do svojho auta a odišiel.“

Zhodli sme sa, že to bol veľmi pekný skutok. Jánova manželka však ešte dodala, čo ich na tom celom oslovilo najviac: „Ten muž z evanjelickej farnosti sa vôbec nehanbil hovoriť o svojej viere. Rozmýšľali sme, že aj my sa snažíme ľuďom pomáhať, ale o Kristovi sme ešte nikomu nepovedali. Asi sa bojíme, že by na nás zazerali alebo si mysleli, že sme čudáci. Ten človek nás naozaj prekvapil.“

Kristovo upozornenie Petrovi v nedeľnom evanjeliu platí pre viacerých z nás: „Nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské.“ Mnohí sa skutočne snažíme byť dobrými ľuďmi. No zároveň ostávame na tejto úrovni, aby sme sa nedostali na neistú pôdu, kam človeka môžu zaviesť veci Božie. Radšej budeme rozprávať o dovolenke, poľovačke, televíznom seriáli. Spomenúť Ježišovo meno, otvoriť sebe samým alebo druhým oči pre Boha – na to nám chýba odvaha. Dnes by sme si mohli uvedomiť, že „ľudských“ rečí má tento svet koľko len chce. Ako kresťania by sme mali ponúknuť čosi viac. Čosi Božie.

Pamätám sa ako som v školských časoch obdivoval nášho kňaza, že sa rozumie do počítačov, áut, aj športu. Čo som si však najviac zapamätal, bolo jeho rozprávanie o láske ku Kristovi. Tam som videl, že ten človek, veľmi ľudský, má zároveň zmysel pre veci Božie. Že je naplnený vierou, že premýšľa nad svojím životom z Božieho pohľadu a je odhodlaný obetovať sa pre Ježiša. To sa ma dotklo viac ako všetky výlety, futbalové zápasy a opekačky dohromady. Je z nášho života cítiť zmysel pre veci Božie? Vieme svojmu okoliu ponúknuť svedectvo o láske ku Kristovi alebo zostávame radšej na bezpečnej úrovni „vecí ľudských“?

Martin Kramara

Veni Sancte: Na začiatku školského roka budeme vyzývať Ducha Svätého o pomoc. Na prvý piatok 5. septembra pozývam školákov, študentov i učiteľov o 18:00 na sv. omšu s prosbami za nový školský rok. Školákov i študujúcu mládež pozývam prísť ku sv. spovedi a tak začať nový školský rok.

Kňazská rekolekcia: V pondelok 8. septembra, na sviatok narodenia Panny Márie, bude u nás vo Vištuku kňazská rekolekcia. Sv. omša bude dopoludnia o 9:00 hod.

Púť do Marianky: V nedeľu 7.9. spotrebné družstvo Jednota organizuje púť do Marianky. Prihlásenie: u p. Kukumbergovej alebo p. Kulifajovej v obchode s textilom.

Sv. omša pri kaplnke sv. Rozálie: V nedeľu 7. septembra o 10:30 hod. bude sv. omša pri kaplnke sv. Rozálie vo farnosti Štefanová. V prípade nepriaznivého počasia bude sv. omša v kostole v Štefanovej.

Môžu prísť už dnes

Neďaleko severotalianskeho mesta Conao sa nachádza krásne rovnomenné jazero. Na jednom jeho polostrove je nádherná vila, ku ktorej z času na čas zabúdi turista. Raz sa skupina turistov pustila do rozhovoru so záhradníkom, ktorý tam býva. Pýtali sa ho, ako dlho sa stará o vilu. Odpovedal im, že dvadsaťštyri rokov. Za ten čas tam majitelia prišli štyri razy. Keď sa ho spýtali, kedy prišli naposledy, odpovedal - pred štyrmi rokmi. Jeden z turistov poznamenal, že záhrada okolo domu je tak nádherne upravená, že by majitelia mohli prísť už zajtra. Záhradník odpovedal: „Už dnes, pane, už dnes by mohli prísť.“

Záhradník bol ustavične pripravený na príchod majiteľov tohto krásneho domu. Aj čas adventu je časom prípravy - nielen na prvý Kristov príchod, keď medzi nás prišiel ako malé dieťa v Betleheme, ale aj na jeho druhý príchod, keď príde a každého z nás povolá k sebe. Keď nastolí kráľovstvo, o ktorom hovorí evanjelium: „Prídu mnohí od východu i západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jakubom v nebeskom kráľovstve“ (Mt 8, 11). Táto veta na jednej strane naznačuje univerzálny charakter Božieho kráľovstva, na druhej strane nám chce pripomenúť, že hoci stojíme v Ježišovej blízkosti a sme kresťania, nie je to garancia, že budeme stolovať v nebeskom kráľovstve. Nestačí byť blízko Krista, pri Poslednom súde treba byť na správnej strane. Veď mnohí boli blízko Krista, a napriek tomu, že sa s ním každodenne stretávali - spomeňme si na Judáša - napokon sa Ježišovi obrátili chrbtom. Stotník z evanjelia je zasa príkladom, že ľudia, ktorí sú ďaleko od Ježiša, mu môžu napokon byť celkom blízko

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia - (A)

1.IX. pondelok *Spovedanie 17:00 - 18:00*

18:00 Za † Jozefa Kordoša

2.IX. utorok *Spovedanie 17:00 - 18:00*

18:00 Za † Máriu Stojkovičovou (30 dní od smrti)

3.IX. streda *Spovedanie 17:00 - 18:00*

18:00 Za † Františka a Jozefínu Fabiankovičových a rodičov

4.IX. štvrtok - Prvý štvrtok *Spovedanie 16:30 - 18:00*

18:00 Za † Teofila Jurčoviča

5.IX. piatok - Prvý piatok *Spovedanie 16:00 - 18:00*

18:00 Za † Silviu Kosnáčovú

6.IX. sobota

08:00 Za † Alojza a Irenu Hajičkových a zaťov

Upratovanie kostola č.d. 354-387

7.IX. 23. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za † Jozefa Mikletiča, sestru Annu a rodičov

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie. Výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

1.IX. pondelok	Sv. Egid, opát
2.IX. utorok	Bl. Ingrida, vdova
3.IX. streda	Sv. Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi
4.IX. štvrtok	Sv. Rozália, panna
5.IX. piatok	Bl. Matka Tereza z Kalkaty, panna
6.IX. sobota	Sv. Zachariáš, prorok,

Vnútorňý nepokoj pri stretnutí s blížnym

Prečo po stretnutí s ľuďmi plnými nepokoja sami cítíme vnútorňý nepokoj?

Je to významný postreh. Sv. Augustín hovorí, že každý z nás kŕmi iných tým, čím sám žije. Ak je človek plný vnútorňého nepokoja, bude ním spontánne kŕmiť druhých. Cudzíe obavy vzbudzujú naše vlastné. Dochádza k tomu najčastejšie nevedomky. Nepokoj vyvoláva nepokoj.

Vzájomná komunikácia medzi ľuďmi prebieha nielen na úrovni vedomia, ale aj v rovine podvedomia. Čím menšie je u človeka uvedomenie si seba samého, tým väčšiu rolu zohráva jeho podvedomie. Ľudské aj duchovné dozrievanie je založené okrem iného na neustálom rozširovaní poľa vedomia, aby sa takýmto spôsobom ohraničoval vplyv podvedomia na naše reagovanie, myslenie a konanie.

Aby sme sa vedeli uchrániť pred nepokojom, ktorý by v nás mohli vyvolať iní ľudia, je potrebné stále väčšie sebauvedomenie. Ak nevieme rozlišovať vlastné emócie, nie sme schopní postrehnúť ani emócie druhých ľudí, aby sme ich mohli zohľadniť v našich stretnutiach s nimi. Zostávame bezradní voči ich neusporiadaným pocitom najmä vtedy, keď sú silné a prudké. Ako hubka mimovoľne nasávame citovú atmosféru, ktorú okolo seba vytvárajú. Ak naše stretnutia s blížnymi majú byť stále hlbšie a zrelšie, vyžadujú citovú kultúru, čiže vedomé prežívanie a ovládanie našich emócií.

Toto uvedomovanie si vlastných pocitov a sloboda voči nim nám dovoľuje nadviazať reálny dialóg s druhými, v ktorom zohľadňujeme ich vlastnú citovú situáciu. Časté nedorozumenia s blížnymi vyplývajú neraz z jednoduchého faktu, že neberieme do úvahy ich citové stavy a nálady, ale podvedome im vnucujeme svoje emocionálne stavy a nálady. Na druhej strane, uvedomenie si toho, čím žije blížny, nám pomáha nadobúdať slobodu a nadhľad nad citovou atmosférou, ktorú vytvára okolo nás a ktorou nás mimovoľne kŕmi. Nie sme povinní nekriticky prijímať city blížnych a prispôbovať sa ich náladám. Treba si uvedomiť aj to, že silné negatívne city slúžia aj ako nátlak na druhých, pomocou ktorého - najčastejšie nevedome - sa s nimi manipuluje.

Mnohí ľudia, ktorí nepracujú na svojom vnútorňom svete, majú v sebe ohnisko nepokoja, strachu, hnevu, seba pohrdania. Pretože si neuvedomujú seba, mimovoľne vtiahajú do toho druhých. Voči takým osobám treba neraz veľa slobody, sebauvedomovania a vnútornej sily, aby sme sa nedali vtiahnuť do sveta ich citov, nálad a prežívania. V takých situáciách stojíme pred veľmi ťažkou úlohou: na jednej strane sme totiž povinní ich akceptovať a pristupovať k nim žičlivo, na druhej sa však rozhodne musíme brániť pred ich citovou neusporiadanosťou, ktorou nás zalievajú. Skutočná láska k blížnemu vyžaduje, aby sme rozlišovali medzi osobou a jej citmi. Tak ako nemáme právo zavrhnúť osobu, o to viac máme nielen právo, ale aj morálnu povinnosť odmietnuť neusporiadanosť, do ktorej sa nás usiluje - vedome či nevedome - vtiahnuť.

Človek hlboko zranený a do niečoho vnútorne zamotaný neraz spontánne vycíti osoby, ktoré majú ten istý problém, a - často nevedome - na ne pôsobí. Ak by teda niekto vycítil naše

zranenia a chcel by ich využívať, vtedy sa môžeme brániť iba väčším sebauvedomovaním, vnútorňou slobodou a žičlivým postojom voči všetkým.

Zásadným liekom na nepokoj, vlastný i cudzí, je čoraz plnšie sa otvárať Pánu Bohu a odovzdávať mu celý svoj život. Obavy o seba a nepokoj sú nielen emocionálnou reakciou, ale zároveň vyjadrením našej prílišnej starosti o seba a malej viery v konanie Stvoriteľa v našom živote. Ježiš napomínal svojich učeníkov slovami: *Čo sa bojíte, vy maloverní?! (Mt 8,26)* Žalmista zase hovorí, že *blažený muž (...) nebude sa báť zlej zvesti, pretože jeho srdce je pevné, dôveruje v Pána, bezpečné je jeho srdce, nebojí sa, kým nepokorí svojich nepriateľov (Ž 112,1.7-8)*. Ľudia nás strašia vlastnými strachmi a nepokojmi len preto, že na život hľadíme s pocitom strachu. Ľahké podliehanie cudzím obavám a nepokojom musíme brať ako výzvu pre našu slabú vieru.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Štúdium

- 350 Nestačí, aby si bol vzdelaný a dobrý kresťan. - Ak nezmierniš drsné spôsoby svojej povahy, ak nedokážeš zladit' svoju horlivosť a vzdelanie s dobrým správaním, nechápem, ako chceš byť svätým. -Aj napriek svojmu vzdelaniu, alebo práve preň, mal by si byť priviazaný k jasliam ako mulica.
- 351 Svojím výrazom spokojnosti so sebou samým sa stávaš neznesiteľným a odpudzujúcim; si smiešny a čo je najhoršie, znižuješ účinnosť svojej apoštolskej práce. Nezabúdaj, že aj priemerní ľudia môžu hrešiť prehnánym sebavedomím.
- 352 Nedostatok skúseností ťa vedie k domýšľavosti, k samolúbosti a k tomu všetkému, o čom si myslíš, že ti dodáva dôležitosť. Polepši sa, prosím. Môže sa stať, že aj keď toho nemáš v hlave veľa, dostaneš sa na zodpovedné miesto (videli sme už ne jeden taký prípad) a keď si neuvedomiš nedostatok svojich schopností, odmietneš počúvať tých, ktorí majú dar rady. Strašné pomyslieť na škody, ktoré by mohla spôsobiť tvoja neschopnosť.
- 353 Bezkonfesionalnosť. Neutrálnosť. Staré mýty, ktoré sa vždy snažia vyzerat' novo. Prišlo ti niekedy na um, aké je absurdné zanechať svoje katolíctvo pri vstupe na univerzitu, do odborového hnutia, na vedecké rokovania či do parlamentu, ako keď pri dverách odkladáš klobúk?
- 354 Využívaj čas. - Nezabudni na prekliaty figovník. A predsa dával niečo: listy, ako ty. Nehovor mi, že máš ospravedlnenia. - Nepomohlo figovníku, ako hovorí evanjelista, že nebol čas fig, keď ich Pán prišiel hľadať. A zostal neplodný navždy.
- 355 Tí, ktorí sa zaoberajú svetskými záležitosťami, hovoria, že čas sú peniaze. Prípadá mi to málo; pre nás, čo sa zaoberáme záležitosťami duší, čas je sláva!

Ignazio Ferris, Costa

Príbeh na uzdravenie duše

Priepustka

Na nebeskú bránu zabúchal istý muž a žiadal, aby ho pustili do neba.

„Môžeš tu zostať, len sa vrátiš na zem a prinesieš najzámnejšiu vec, akú nájdeš.“

Muž zosmutnel a vrátil sa na zem. Veľmi sa snažil a stal sa majiteľom korunných šperkov kráľa Kýra. Tieto nádherné šperky priniesol k nebeskej bráne.

Anjeli, ktorí strážili bránu, však len pokrútili hlavami: „Toto tu nič neznamená. Naše cesty sú vydláždené drahokamami. Všetky naše stavby sú zo zlata. Zlato tu nemá žiadnu cenu. Toto je tu teda celkom obyčajná vec.“

Zarmútený muž sa vrátil na zem a znovu sa pustil do hľadania. Pri návšteve jedného múzea objavil v kúte zabudnutý meč Alexandra Veľkého. Priniesol ho k nebeskej bráne.

Anjeli však boli neoblomní: „Ani všetka moc zeme tu nič neznamená. Vráť sa naspäť a prines niečo naozaj cenné.“

Muž sa vrátil na zem. Hľadal, až v jednej starej knižnici kláštora, z ktorého zostali už len ruiny, našiel dovtedy neznáme zvitky Šalamúnovej Knihy múdrosti. Tento poklad priniesol do neba.

„Múdrost' sveta tu už nezaväži,“ povedali mu.

Tak sa sklúčne opäť vrátil na zem. Študoval a študoval, chodil a chodil. Skúsil všetko.

Jedného dňa vysilený sedel na lavičke v malom parku. Bol veľmi unavený. Na blízkom pieskovisku sa hrali deti.

Prebral ho hlas jedného z nich. Dieťa malo slzy v očiach a rúčky špinavé od piesku.

„Ujo, neviem urobiť tunel, pomôžeš mi?“

Muž utrel dieťaťu slzy a kľakol si do piesku. Kopal, až sa mu podarilo postaviť dosť stabilný tunel. Dieťa sa znovu začalo hrať so svojimi farebnými guľôčkami.

Práve v tej chvíli muža zavolali do neba. Ukázal svoje ruky anjelom pri bráne. Mal ich prázdne, boli na nich iba stopy po slzách dieťaťa a pár zrníčok piesku.

Rezignovane čakal, že ho opäť odmietnu, keď tu sa naňho anjeli usmiali a otvorili bránu dokorán. Zástupy blažených zaintonovali aleluja na privítanie.

Heslo do nebeského kráľovstva má päť písmen a začína sa písmenkom „L“.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

ak

Chce, aby im Otec odpustil. To nie je len modlitba pier. Vyviera z Ježišovho srdca a je oživovaná čistou láskou. Ježiš ospravedľuje svojich nepriateľov - „nevedia, čo robia“. Naozaj nevedia?

Niektorí by si mohli myslieť, že táto nevedomosť sa týkala len rímskych vojakov. Tí asi naozaj nevedeli, koho majú v rukách. Ale židovskí predáci? Tí jasne preukázali zlomyseľnosť svojho konania. A ľud počul toľko Ježišových slov a videl toľko jeho činov.

Keby sme tvrdili, že Ježiš sa modlil iba za vojakov, že len ich ospravedľoval a len pre nich prosil odpustenie, znížili by sme hodnotu jeho modlitby. Je isté, že rímski vojaci, ktorí nad ním vykonávali rozsudok smrti, neboli schopní posúdiť jeho prípad, pretože nevedeli, kto je Ježiš. No veľkosť Ježišovej modlitby je práve v tom, že z nej nevylučuje, ale do nej zahŕňa aj svojich najhorších nepriateľov - i Kajfáša a veľradu. Ježiš prosí Otca aj za nich. I keď boli zlomyseľní a úskoční, možno naozaj celkom nevedeli, čo robia. Možno neboli celkom presvedčení, že dávajú ukrižovať skutočného Mesiáša. Zlost' im zatemňovala myseľ i srdce. Napriek mnohým dôkazom azda predsa len nevideli všetko celkom jasne a mohli aspoň sami pred sebou predstierať, že chránia Božiu česť pred niekým, kto sa robí rovným Bohu.

Postoj Ježišových nepriateľov zostáva pre nás zatemnený. Nikdy ho dostatočne nepochopíme. No ich zaslepenosť možno zmenšovala vinu za hrozný čin, ktorý páchali.

Ježiš sa nevyhráza svojim nepriateľom. Ani im neodpúšťa tak, že by prenechal pomstu Otcovi. Ježiš ich bráni a prosí za nich. Ešte i na kríži prejavuje najkrajnejšiu a najčistejšiu dobrotivosť na svete. Ospravedľuje svojich katov tým, že si celkom neuvedomujú, aké zavrhnutiahodné je ich správanie.

Ježiš slovami odpustenia na kríži ukazuje, že jeho niekdajšie slová o láske, aj o láske k nepriateľom, neboli uňho len prázdny frázami. Vždy sa celý vkladal do svojich slov o láske a odpúšťaní. Teraz, vo vrcholnej chvíli, keď nepriatelia završujú svoje dielo a oberajú ho o život, to dosvedčuje. V ľudských dejinách sme sa nestretli s takýmto vrcholným prejavom lásky.

Ježišova modlitba na kríži je taká hlboká a svätá, že ju mohol vysloviť len on. Nečudujeme sa, že túto modlitbu neboli vždy schopní vysloviť tí, čo v neho uverili a ktorí za neho zomierali. Pre iných bola taká nepochopiteľná, že by ju boli najradšej vypustili z evanjelia. Zdalo sa im, že je príliš priaznivá pre Židov, že Ježiš zmierňuje ich zločin, a príliš náročná pre kresťanov. V niektorých rukopisoch evanjelia sv. Lukáša je naozaj vynechaná.

No Ježišova modlitba je stále platná a je určená nám všetkým. Ukazuje, že Ježiš je veľký i v zomieraní. Je náročná, ale oslovuje i nás. Aj my máme odpúšťať. Nestačí nepriať zlo a pomstu nepriateľom. V duchu tejto modlitby máme odpúšťať oveľa pozitívnejšie. Máme sa za nepriateľov modliť a vyprosovať im odpustenie. Modliť sa za nich nie s tajným želaním či presvedčením, že Boh im všetko riadne odplatí a že ich potresce. Máme sa modliť za nich v duchu ospravedlnenia, že predsa len azda celkom nevedia, čo robia, a vyprosovať im obrátenie.

Keby všetci ľudia, aj naši nepriatelia, videli v našom živote takúto rýdzu lásku, možno by to mnohých pohlo k premýšľaniu. Svedčí o tom veľa príkladov i zo súčasnosti. Nepovažujeme to za nemožné. Ak najvyšší sudca ľudí, Ježiš, odpúšťal nepriateľom vo chvíli svojho umierania, ako by sme mohli presadzovať iný postoj? On láskou získal svet. Láskou získal aj svojich najväčších nepriateľov. Moc jeho odpúšťania sa nezastavila len pri obrátení Šavla. Pôsobí dodnes. „Profunditas est homo, et eius cor abyssus“ - „Hlbočina je človek a jeho srdce je priepasť,“ čítame v Písme. Ježiš poznal ľudí až na dno srdca. Možno práve preto uzatváral na kríži všetko.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku